

endog efter min Afbrydelse fremdeles paastod, at Forslaget ikke vilde afskaffe Frygl for Børn og unge Mennesker. Naar han saaledes holder et langt Foredrag om Opdragelse og om Legemsstraf for Børn, som han er en stor Modstander af ligesom jeg, forekommer det mig, at det ærede Medlem opstiller Vejrmøller ligesom den spanske Ridder, for at have noget at kæmpe imod. Thi i Forslaget er der intet, som paabyder Legemsstraf for Børn. Der er tværtimod det modsatte. Dette Forslag gaar ud paa at afskaffe offentlig Legemsstraf for Børn og unge Mennesker. (*Krabbe*: Nej, Lovforslaget paabyder Legemsstraf for disse!) Det ærede Medlem maa undskylde mig; saa have vi opfattet Lovforslaget meget forskelligt. (*Krabbe*: Hidtil har det været fakultativt; nu skal det være obligatorisk!) Det kunne vi tale om senere. Men det er vistnok ellers alles Opfattelse, at Forslaget netop gaar ud paa at afskaffe den Uskik, som Loven hidtil har paabudt, nemlig at Børn og unge Mennesker skulle piskes paa Raadstuen. Det er ikke nok med, at der opstilles Vejrmøller paa dette Punkt, ogsaa det meget andet, som er talt her i Salen i disse sidste Møder, er en Kamp imod Vejrmøller, fordi det meget lidt vedrører det Forslag, som her foreligger. Men det er naturligvis nødvendigt, for at Talen kan blive saa lang som mulig, for at dette Stykke Vadmel kan trækkes saa langt ud som muligt.

Formanden: Tiden for en kort Bemærkning er omme.

Birck: Den Obstruktion, som vi have haft i flere Dage, har naaet sit foreløbige Maal: at hindre, at denne Sag kommer op i Landstinget inden Paaske. Den havde naaet det allerede i Lørdags, og for saa vidt Obstruktionen har naaet sit Maal, har den derved faaet sin relative Berettigelse.

Om selve Lovforslaget vil jeg sige, at den egentlige Debat har jo drejet sig om Sentimenter, det har været en Debat fuld af Følelse paa begge Sider, og jeg vil da kortelig have Lov til at udtale, at for mig har Sagen været hverken en Følelæssag eller en politisk Sag, men et rent teknisk Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man ved de her foreslaaede Midler kunde naa det Maal, man har stillet sig: at bekæmpe Bølleuæsenet. Som Lægmand paa dette Omraade har jeg maattet holde mig til de sagkyndige.

Naar det rets- og statsvidenskabelige Fakultet ved Københavns Universitet og Kriminalisterne ere imod Legemsstraf, er min Stilling givet. Jeg er imod Legemsstraf, medmindre der fra meget betydelige Mænd fremkommer de største Argumenter imod mit Standpunkt. Og hvor megen Respekt jeg end har for den højtærede Justitsministers Sagkundskab paa mange Omraader, maa jeg sige, at hans Forhold til Strafferetten og til Studiet af Strafferetten ikke for mig opvejer det Forhold, hvori Københavns Universitet og Kriminalisterne staa til samme Sag. Min Stilling til Fryglelovforslaget er altsaa dermed givet.

Der er en Bemærkning, jeg vil rette til det høje Ting, og det er, at det moderne Demokratis største Fejl og største Forbrydelse er og vil altid blive, at det skubber Sagkundskaben bort i Skammekrogen. Naturligvis er Demokratiet nødsaget til at spørge Sagkundskaben om dette og hint, men ved afgørende Lejligheder nægter det ofte at følge de Mænd, som ere Specialister paa det paagældende Omraade, de Mænd, som Gang paa Gang have sat sig ind i Tingene, de Mænd, som have anvendt deres Liv paa Undersøgelser af netop denne Sag, de, hvis Samfundsfunktion det er at udføre særlig dette Arbejde. For mig staaer det som en Pligt at høre disse Folk, inden man danner sig en Mening om de og de bestemte saglige Spørgsmaal. Jeg maa da udtale det bestemte Haab, at det høje Landsting her som andetsteds vil være tro imod sin Fortid, Landstinget har nemlig Gang paa Gang, ja jeg tør sige altid, taget Hensyn til Sagkundskaben.

Lovforslaget indeholder imidlertid ved Siden af Legemsstraf meget sympatetiske og smukke Ting, f. Eks. de betingede Straffedomme. Det lyder jo meget pænt, men i Virkeligheden, have vi haft alt for lidt Tid til at forstaa dette Spørgsmaal, og vi have oven i Købet hørt den højtærede Justitsminister erklære betingede Straffedomme for at være af tvivlsom Værdi. Jeg mener da, at det kan være farligt at knæsette det Princip, at for visse Forbrydelser er een Gang ingen Gang, at det første Skridt paa Forbrydernes Bane ikke koster noget. I alt Fald have vi ikke faaet Lejlighed til tilstrækkelig at overveje dette store Principspørgsmaal. Og paa samme Maade forholder det sig med andre Ting i Lovforslaget. Der er Bestemmelsen om, at Folk kunne dømmes til ikke at nyde Alkohol, og om,